

GILLETTE BURGUNDIA — ACTUS 3

Burgundia — Francia
ACTUS 3 — Vindemia Postrema

Fabulae numquam eadem sunt, quia momenta quibus occurrunt numquam eadem sunt. Loca mutantur. Tempora anni mutantur. Homines mutantur. Et cum mulieres eorum vias transeunt, praedictio omnem vim amittit.

Hanc fabulam aliquando iam narravi. Hodie eam rursus narrare volo maiore ardore, paene ut colloquium mecum ipso — vocem memoriae, vocem quae ostium temporis pulsare non desinit, admonens me non solum eius quod fuit, sed fortasse etiam eius quod adhuc esse possit.

ACTUS 3 — VINDEMIA POSTREMA

Sabina iuxta me, futurum non iam longinquum videbatur.

Locus factum erat.

Vineas prospexi et nova tempora anni finxi. De liberis meis cogitavi, de liberis eorum, et de eo quod maneret cum iam vires non haberem ad praedium equo peragrandum. Per multos annos laborem persecutus eram.

Officia.

Certamina.

Effectus.

Regiones transieram, negotia condideram, victorias et clades noveram.

Attamen serenitas illum Burgundiae angulum elegisse videbatur et mulierem quam tempus mihi praeter expectationem reddiderat.

Sabina iuxta me inter vites ambulabat.

Pauca loquebamur.

Post certam aetatem invenis silentium saepe verum clarius dicere quam verba.

Dies fluebant ea simplicitate qualem vix umquam me novisse memini.

Vinum in doliis lente maturescebat.

Vineae tempora sua sequebantur.

Equi per campos libere currebant.

Liberi mei saepius visitabant.

Et primum post multos annos vitam meam aspexi nec quicquam mutare necesse esse sensi.

Et vinum?

Romani iam responderant.

In vino veritas.

In vino est veritas.

Personae cadunt.

Mendacia languescunt.

Etiam affectus sepulti tandem animum ad loquendum inveniunt.

Sic novam vitam meam finxeram.

Burgundia.

Vineae.

Equi.

Sabina.

Liberi mei prope.

Ego ipse per ordines vectus, putationem inspiciens, observans quomodo lux solis vites tangeret.

Omnia tandem suo loco esse videbantur.

Et nonaginta unum annos natus eram.

Nonaginta unum.

Aetas qua vir se satis vidisse credit ut nulla re iam miretur.

Errabam.

Nam numquam exspectaveram me alium currum auditurum per longam praedii viam ascendentem. Alium currum.

Aliam mulierem.

Alium iuvenem.

Vehiculum tardavit et paucis metris a nobis constitit.

Sabinam aspexi.

Currum aspexi.

Iuvenem descendentem aspexi.

Brevi momento absurdum sensum habui vitam scaenam iterare quam iam vixeram. Mulier ostium clausit et immota mansit, domum contemplans.

Deinde me aspexit.

Vultum gerebat eius qui non casu illuc advenerat.

Vultum eius qui per annos quaesiverat.

Sensi Sabinam iuxta me rigescere.

Ne ego quidem me movere poteram.

Mulier paucos gradus processit.

Iuvenis prope mansit.

Me diligenter observavit.

Nimis diligenter.

Quasi confirmationem quaerens.

Quasi recuperare conans aliquid de quo per totam vitam audiverat.

Tandem risit.

Risus lenis.

Paene maestus.

Deinde unam tantum quaestionem posuit.

«Esne tu Ferdinando Frega?»

Non statim respondi.

Timor non semper ex eo oritur quod ignoramus.

Interdum ex eo oritur quod agnoscere possimus.

Burgundia circa nos tacebat.

Vineae sub luce deficiente spirabant.

Nemo loquebatur.

Non Sabina.

Non iuvenis.

Non ego.

Nam eo momento aliquid intellexi quod nonaginta unus anni me docere non potuerant. Vita rationes suas imperfectas raro claudit.

Eas servat.

Eas tuetur.

Sinit eas lente maturescere, sicut vinum in dolio quiescens.

Deinde, cum credimus fabulam finiri, ostium aperit quod in perpetuum
obsignatum putabamus.

Memoriam.

Quaestionem.

Paenitentiam.

Mulierem.

Fortasse filium.

Fortasse veterem amorem.

Aut fortasse veritatem quae tota vita indiguit ut ad nos perveniret.

Immotus steti.

Sabina iuxta me.

Illa muliere ante me.

Duobus iuvenibus ad diversas fabulas pertinentibus — aut fortasse ad eandem.

Et primum nullam festinationem sensi responsum cognoscendi.

Nam intellexi fatum non venisse ut librum clauderet.

Venerat ut aliam paginam adderet.

Et fortasse, illo vespere in corde Burgundiae, caput omnium gravissimum tum
demum incipiebat.

Ferdinando